

Si in vitio perstiterit, in notitiam episcopi deferatur; qui si ab episcopo correptus nec sic emendaverit, deponatur.

III. Vestimenta vero fratribus necessaria ita abbas omnibus ordinare debet, quæ monachis deceant; non diversis coloribus tincta, exceptis cucullis quæ comparantur, si fuerint nigræ, uti eas debere censemus.

IV. Familiaritatem omnium mulierum, tam parentum quam extraneorum, pro custodienda vita vel cavendis laqueis diaboli, ab omnibus monasteriis vel culturis monachorum; seu frequentationem monachorum a monasteriis puellarum, sicut Regula docet, prohibere censemus. Neque ulla mulier in interius atrium monasterii ingredi audeat. Quod si cum consilio vel voluntate abbatis monasterium vel cellulas monachorum quædam fuerit ingressa, merito ipse abbas et nomen abbatis deponat, et inferiorem se omnibus presbyteris recognoscat, quia talis sancto gregi præponi debet, qui eos immaculatos Deo offerre procuret; non per quaslibet familiaritates diabolo sociare festinet.

V. Matutino dicto fratres lectioni vacent usque ad horam secundam: si tamen nulla causa extiterit qua necesse sit etiam prætermissa lectione aliquid fieri in commune. Post horam secundam unusquisque ad opus suum paratus sit usque ad horam nonam: quod injunctum fuerit, sine murmuratione perficiat.

VI. Ad horam vero orationis dato signo, qui non statim prætermisso omni opere quod agit (quia nihil orationi præponendum est) paratus fuerit, ab abbate vel præposito corripiatur: et nisi prostratus veniam petierit, excommunicetur.

VII. Ad mensam autem specialiter nullus loquatur, nisi qui præest, vel qui interrogatus fuerit.

VIII. Ad necessaria quærenda in cellula, bini egrediantur vel terni fratres: et ita illi, quibus creditur, non qui verbositatem aut gulam sectantur.

IX. Si quis vero extra conscientiam abbatis vel præpositi, qualemcunque locum egressus, gulæ vel

ebrietati se sociaverit; aut si in proximo transmissus, pro sua levitate vel gula, non statim expedita necessitate ad cellam redierit, cum in id facinus fuerit detectus, ut canones docent, aut triginta diebus a communione separetur, aut virgis cæsus emendetur.

X. Quod si casu quis frater de cellula ex qualibet scandali causa exire voluerit, nihil penitus nisi nullissimo induatur vestimento, et extra communionem infidelis discedat.

XI. Illud quoque statuimus ut abbates omni tempore cum fratribus reficiant: quia eo tempore quo fratres aut pro negligentia arguere, aut spiritali debent sermone imbuere, absque certa necessitate se remove non debent.

XII. Id etiam pro custodienda fama specialiter statuimus, ut nullus monachus in infirmitate positus relicto monasterio parentum suorum studio commendetur: quia magis eum sæcularium spectaculorum visu aut auditu pollui censemus, quam ab ægritudine posse purgari.

XIII. Si quis vero monachus furtum fecerit, quod potius sacrilegium dici potest, id censuimus ordinandum, ut junior virgis cæsus tanti criminis reus nunquam officium clericatus excipiat; si vero jam clericus in id facinus fuerit deprehensus, nominis ipsius dignitate privetur: cui sufficere potest pro actus sui levitate, impleta poenitentiae satisfactione communio.

XIV. Monachum nisi abbatis sui aut permissu aut voluntate ad aliud monasterium commigrantem, nullus abbas aut suscipere, aut retinere præsumat. Quod si ad districtiorem Regulam non pro actus sui levitate tendentem abbas suus ipsum ad alterum monasterium transire permiserit, ut inde postea sub aliqua occasione egredi præsumat, nulla ratione permittimus. Sane si quis post hanc diligentissimam sanctionem, non observare quæ sunt superius comprehensa, præsumpserit, reum se divinitatis pariter et fraternitatis iudicio futurum esse cognoscat.

Explicit Regula a SS. Patribus prolata.

S. MACARII ALEXANDRINI

ABBATIS NITRIENSIS.

REGULA AD MONACHOS.

DE S. MACARIO EJUSQUE REGULA VETERUM TESTIMONIA.

Martyrologium Rom. postridie Kal. Jan.

In Thebaide commemoratio S. Macarii Alexandrini abbatis.

S. Hieronymus, epistola 25.

Quid ante non plures annos Nitriæ gestum sit, referemus. Quidam ex fratribus, parcius magis quam avarius, centum solidos, quos lina texendo acquisiverat, moriens dereliquit. Initum est inter monachos concilium (nam in eodem loco circiter quinque millia divisim cellulis habitabant) quid facto opus esset: alii prosuperibus distribuendos; Macarius vero, et Pambo, et Isidorus, et cæteri, quos Patres vocant, sancto in eis loquente Spiritu, decreverunt infodiendos esse cum eodem, dicentes: *Pecunia tua tecum sit in perditionem.*

Socrates, Hist. eccl. lib. iv, cap. 18.

Macarius Alexandrinus cum cætera quidem omnia Ægyptio Macario esset similis, in hoc tamen dispat

fuit quod iis qui cum conveiebant hilarem et jucundum se præbuit, et urbanitate quadam faceta adolescentulos ad monasticam vivendi disciplinam allexit.

Sozomenus, Hist. eccl., lib. III, cap. 15.

Altero vero Macarius diu post presbyter factus, omnia fere vitæ ac disciplinæ severioris exercitia expertus est, quorum nonnulla ipse excogitavit, quedam ab aliis accepta omni perfectiori modo excoluit.

Vita S. Posthumii, cap. 7, lib. I de Vita Patrum.

Nota facta est sancto Macario, scilicet beati Antonii discipulo, conversatio Posthumii. Nam idem Macarius ab illustri viro Antonio monachorum fere quinque millia susceperat gubernanda.

Jonas abbas in Vita S. Joannis Reomaensis, lib. I, cap. 7.

Regressus ergo ad præfatum locum studuit denuo salubria dogmata sub regulari tenore, quem beatus Macarius Ægyptiorum indidit monachis ministrare.

Vita S. Philiberti abbatis, apud Surium.

Legbat studiose Basilii præclaras constitutiones, Macarii Regulam, Benedicti decreta, Columbani instituta sanctissima.

Sanctus Benedictus Anianensis, et Smaragdus abbas sæpius hanc Macarii Regulam citant, et multa inde capita ille in Concordiam regularum, hic in Expositionem regulæ sancti Benedicti transcribunt.

OBSERVATIO CRITICA IN REGULAM SEQUEMTEM.

Plures olim exstiterunt abbates Macarii, atque jam supra in Regula Serapionis duo specialiter nominantur, ad quorum distinctionem hujus Regulæ auctor dicitur Macarius Alexandrinus, quia forsitan in illa civitate natus vel educatus erat, priusquam in solitudinem secesserat. Hic est ergo Macarius ille sancti Antonii discipulus, cui moriens hic sanctissimus abbas fere quinque millium monachorum regimen in Nitriæ monasterio reliquit, si fides auctori Vitæ sancti Posthumii adhibenda sit. Hoc unum certum est ex Historia Lausiaca, quod sanctus Macarius Alexandrinus aliquando visitans, sanctum Antonium invisens, ab illo hæc verba audivit: « Video quod sanctus Spiritus in te resideat, teque deinceps ut omnium gratiarum a Deo mihi concessarum hæredem aspiciam. » In eadem quoque Historia Lausiaca narratur quod mortuo sancto Antonio hic noster sanctus Macarius, consulturus sanctum Pachomium, incognitus accesserit Tabennas in Thebaide, ubi aliquo tempore moratus tanta virtutum specimina edidit, ut Tabennarum abbas divinitus ipsum agnoscens, ei gratias egerit pro exhibitis monachis suis tam singularibus abstinentiæ omnique perfectionis exemplis. Hinc mirum non est quod antiqui præsentem sancti Macarii Regulam in tanto pretio habuerint, eamque Occidentales monachi in celebrioribus suis monasteriis excoluerint. Sic sanctus Joannes, monasterii Reomensis primus abbas et fundator, sub sexti sæculi exordio, ex celeberrimo cœnobio Lirinensi in suam novam abbatiam introduxit hanc sancti Macarii Alexandrini Regulam, prout in ejus Vita apud Mabillonium, tom. I, pag. 635, de sanctis Benedictinis, de hoc sancto Joanne legimus: « Studuit denuo ipse salubria dogmata sub regulari tenore, quem beatus Macarius Ægyptiorum indidit monachis, ministrare. » Nec sane desunt magni nominis auctores apud sæpe laudatum Calmetum in suis Observationibus criticis, qui existimant Lirinenses monachos hanc Regulam cum aliis sanctorum Patrum institutis ab exordio cœnobii observasse, nam nulla alia specialis Regula ibidem observata reperitur; donec sanctus Aigulphus Lirini abbas Regulam sancti Benedicti introduxit circa annum 661. Ut ut hæc sint, hoc unum certum est quod sanctissimus monachorum Occidentalium patriarcha Benedictus ex hac sancti Macarii Regula in suam plurima inseruerit, prout cuilibet utramque Regulam attentius legenti apparebit. Interea præter hanc suam Regulam triginta sat brevibus, sed nervosis capitibus constantem scripsit etiam ad monachos instruendos epistolam hic insertam, in qua, stylo figurato et ad Proverbia Salomonis accedente, reperiantur pauca, sed egregia præcepta contra gulam, impuritatem, avaritiam et vanitatem. Existimant nonnulli quædam tam in Regula quam in epistola ex sancto Hieronymo mutuata esse.

INCIPIIT REGULA S. MACARII,

Qui habuit sub ordinatione sua quinque millia monachorum.

I. Milites ergo Christi sic taliter suos debent componere gressus, charitatem in se perfectissimam continentes, Deum ex tota anima diligere, et ex toto corde, et ex tota virtute sua (Marc. XII).

II. Invicem inter se perfectissimam sectantes obedientiam, pacifici, mites, moderati, non superbi, non injuriosi, non susurronei, non irrisores, non verbosi, non præsumptuosi, non sibi placentes, sed Deo cui militant Christo: non blasphemiam sectantes, nec dicentes quidquam præter quod bonum est: ad obsequium non pigri, ad orationem parati, in humilitate perfecti, in obedientia præcincti, in vigiliis instantes, in jejunio hilares.

III. Nullus se alio justiore arbitretur; sed unus-

quisque omnibus se inferiorem contemnat: Quia qui se exultat, humiliabitur; et qui se humiliat, exaltabitur (Luc. XIV).

IV. Præceptum senioris ut salutem suscipias; non murmurando ullam operam facias: non responsionem contra præceptum usurpes.

V. Non te extollas, aut magnifices aliquam utilem operam fecisse: non in acquirendo aliquid lucri congaudeas, aut in damno contristeris.

VI. Non te familiaritas ulla sæcularis trahat, sed tota delectatio tua in cellula demoretur. Cellam ut paradisum habeas; fratres tuos spirituales ut æternos confidas habere parentes.

VII. Præpositum monasterii timeas ut dominum,